

Λίνα Μουσιώνη

Η ΡΟΥΜΠΙΝΗ ΤΟΝ ΔΑΣΟΝ

Εικόνες: Σάντρα Ελευθερίου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2017
Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Σεπτέμβριος 2024

ΕΙΚΟΝΕΣ Σάντρα Ελευθερίου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ντίμη Μηλιώρη

ISBN 978-618-03-3970-3
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83970
Κ.Ε.Π. 5937 Κ.Π. 19844

© 2017, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
και Λίνα Μουσιώνη

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΛΙΝΑ ΜΟΥΣΙΩΝΗ

Η ΡΟΥΜΠΙΝΗ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

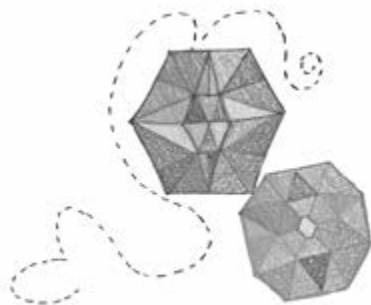
Εικόνες: Σάντρα Ελευθερίου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

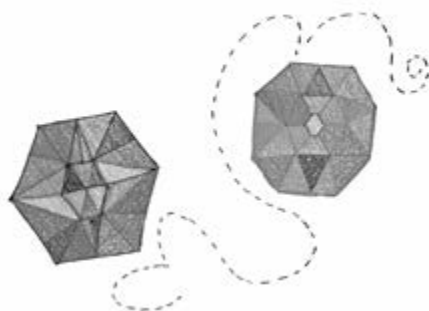

Στον Ντίνο, τη Μαρκέλλα
και τον Κλέαρχο, που κάνουν τόση υπομονή μαζί μου
και φροντίζουν να μη χάσω τη δική μου.

Λ. Μ.

Ρουμπίνη και Σμαράγδα

Ρουμπίνη. Έτσι λένε τη μεγάλη αδελφή μου. Που κάποτε ήταν η πιο καλή αδελφή του κόσμου. Όχι ρουμπίνι. ΔΙΑΜΑΝΤΙ! Όσοπου έγινε αγνώριστη. Ακαταλαβίστικη. Σαν να ήρθε κάποια άλλη στη θέση της και η δική μου Ρουμπίνη εξαφανίστηκε. Αυτή η καινούρια πίνει ακόμα και καφέ. Μπορεί αυτό το μαυροζούμι να φταίει για τις παραξενιές της. Όταν μεγαλώσω, θα το ψάξω. Σκέφτομαι να γίνω μεγαλολόγος. Πώς λέμε αρχαιολόγος, περιβαλλοντολόγος, βιολόγος; Κάτι τέτοιο.

Η καινούρια Ρουμπίνη κλείνεται συνεχώς στο δωμάτιό της. Κλειδώνει κι από πάνω, για να μην μπει μέσα κανείς. Κάθε φορά που χτυπώ την πόρτα βρίσκει διάφορες δικαιολογίες για να μείνω απέξω.

«Δεν μπορώ τώρα, Σμαράγδα, ακούω μουσική! Σε λίγο...»

Σε λίγο σημαίνει ΠΟΤΕ και Σμαράγδα είμαι ΕΓΩ, η μικρή αδελφή. Δεν μπορούσαν οι γονείς μας να έχουν μόνο ένα κορίτσι σε πολύτιμο λίθο. Βρήκαν και δεύτερο. Κρατηθείτε, όμως. Υπάρχει και χειρότερο.

«Διαβάζω, Σμαράγδα! Μη με ενοχλείς, σε παρακαλώ».

Το κορίτσι στο δωμάτιο είναι τσαντισμένο. Το «παρακαλώ» είναι για να τ' ακούσει η μαμά. Το «διαβάζω» είναι ψέμα τεράστιο. Αλλά υπάρχει και χειρότερο ακόμα.

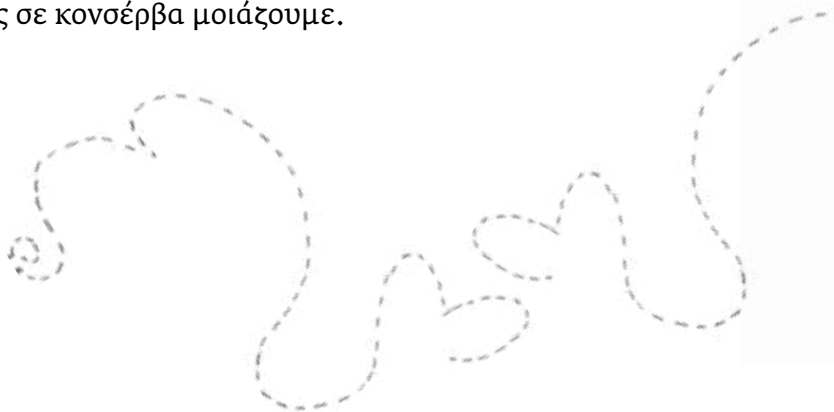
«Μιλάω στο τηλέφωνο, Σμαράγδα, παράτα με!»

Συναγερμός! Σκούρα τα πράγματα. Το κορίτσι στο δωμάτιο θέλει να με εξαφανίσει, και δεν έχω καμιά ελπίδα να μου ανοίξει. Στέκομαι απέξω και περιμένω να ξεκλειδώσει. Εντάξει, βάζω και το μάτι μου στην κλειδαρότρυπα. Κολλάω και το αυτί μου στην πόρτα. Κάνω και κανένα κολπάκι. Πως γλίστρησα και χτύπησα. Πως μάγκωσα το δάχτυλο στο συρτάρι. Δοκιμάζω τα άπειρα ταλέντα μου. Γκαρίζω σαν γάιδαρος. Χοροπηδώ σαν καγκουρό. Πιάνω και κανένα τραγουδάκι στη μελόντικα. Είμαι καλλιτεχνικός τύπος. Τι να κάνουμε; Βάζω τα δυνατά μου για να με προσέξει, αλλά το κορίτσι στο δωμάτιο ούτε που μου δίνει σημασία. Δεν έχει καθόλου χρόνο για μένα πια. Δε θέλει να δει ούτε τα αυτοκόλλητά μου ούτε τις τέλειες ζωγραφιές μου. Ούτε να ακούσει τα νέα μου απ' το σχολείο ενδιαφέρεται. Με το παραμικρό μού βάζει τις φωνές. Χειρότερη κι απ' τη μαμά μας έχει γίνει.

«Σμαράγδα, μην πειράζεις τα πράγματά μου! Τι δεν καταλαβαίνεις;» ουρλιάζει, λες και θα της φάω τις γόμες. Αυτό το έκανα όταν ήμουν μικρή. Τότε που γελούσε μαζί μου και με κορόιδευε πως θα σβήσω κι εγώ μαζί τους. Τότε ήμουν πολύ μικρή αδελφή. Το Σμαραγδάκι της Ρουμπίνης.

Το κορίτσι που κλείνεται στο δωμάτιο δε με αφήνει πια να ψάχνω στο συρτάρι του για χαρτιά χρωματιστά. Είναι, λέει, αδιακρισία. Εγώ ξέρω πως αδιάκριτη είναι η κυρία Κατερίνα, η δασκάλα μας, που θέλει να μαθαίνει τι κάνουμε στο σπίτι και μας βάζει να γράφουμε «σκεφτομαι και γράφω» πώς περάσαμε το Πάσχα, πού πήγαμε διακοπές και τέτοια. Όχι εγώ, που ψάχνω υλικά για τα Εικαστικά μου!

Άλλαξε, σας λέω, πολύ. Η δική μου Ρουμπίνη εξαφανίστηκε και η καινούρια έχει κάτι ποδάρες τεράστιες. Δε χωράμε πια στην πολυθρόνα μαζί με τη μαμά. Σαν σαρδέλες σε κονσέρβα μοιάζουμε.

«Θα σκάσω, Σμαράγδα! Γιατί στριμωχνόμαστε λες και δεν έχουμε καναπέ; Θα πας ή θα πάω;» με ρωτά και μου τη σπάει. Μήπως εγώ καθόμουν άνετα; Απλώς, κορόιδο ήμουν να χάσω τέτοια αγκαλιά;

Το κορίτσι που κλείνεται στο δωμάτιο μου τη σπάει ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ, τελικά.

«Σμαράγδα, να κλείνεις το καπάκι της οδοντόπαστας, γιατί ξεραίνεται».

«Σμαράγδα, μην αφήνεις φαγητό στο πιάτο. Άλλοι άνθρωποι δεν έχουν να φάνε!»

Τα λέει αυτά σ' εμένα! Λες και δεν έχω δει πόσες φορές έφτυνε τα φασολάκια της μαμάς στη χαρτοπετσέτα. Και πόσες φορές κάηκε το γάλα εξαιτίας της. Και πόσες παράτησε ανοιχτό το φως στο μπάνιο. Είπαμε, μεγάλη αδελφή. Όχι να μου το παίζει και μαμά νούμερο δύο. Όλα κι όλα.

Να μην πω και για το κόλλημα με τον καθρέφτη! Κάθε λίγο και λιγάκι καθρεφτίζεται. Ούτε η μητριά της Χιονάτης δεν έκανε έτσι. Στέκομαι κι εγώ δίπλα της. Τυχαία δηλαδή. Κάνω πως θέλω να φτιάξω τα κοτσίδα μου. Να τσεκάρω τα σιδεράκια μου. Να δοκιμάσω την καινούρια μου στέκα. Μια σταλιά φαίνομαι κοντά της. Ψήλωσε πολύ.

«Σου φυτρώνει και τρίχες ο καφές;» ρώτησα την αδελφή μου μια μέρα. «Οι μασχάλες σου μοιάζουν με θαμνάκια. Κι ευωδιάζουν σαν τις μασχαλιές!»

Για πλάκα το είπα, αλλά εκείνη με κοίταξε θυμωμένα. Απορώ γιατί δίνει τόση σημασία στις τρίχες. Ούτε τα μαλλιά της δεν αφήνει σε ησυχία. Χαλάει τις όμορφες μπου-

κλες της, σαν αυτές που έχω κι εγώ, και τις ισιώνει με ένα σίδερο. Άκου σίδερο για τα μαλλιά! Η μαμά δεν προλαβαίνει να σιδερώνει τα ρούχα μας. Καλυτέρα να σιδέρωνε κανένα μπλουζάκι, λέω εγώ. Όχι μαλλιά. Μήπως τελικά δε θέλει να μοιάζει μαζί μου; Γιατί βάφει τα μάτια και τα χείλια της; Απόκριες έχουμε; Ούτε η μαμά συμφωνεί που πηγαίνει βαμμένη στο σχολείο, και μια μέρα μάλωσαν παρά πολύ οι δυο τους. Και τότε η Ρουμπίνη δε μιλούσε σε κανέναν όλη μέρα.

Και τα ρούχα της αλλάζει συνεχώς. Ένα μεσημέρι την τσάκωσα να ανακατεύει την ντουλάπα της μαμάς. Φόρεσε και μια μπλούζα της για να πάει σε πάρτι. Φόρεσε και παπούτσια με τακούνια, παρακαλώ. Όταν περπατούσε, έμοιαζε με τον ξυλοπόδαρο που τριγυρνά στον πεζόδρομο της αγοράς. Η μαμά όμως δεν είπε λέξη αυτή τη φορά. Γούρλωσε τα μάτια της και κατάπие τη γλώσσα της. Τώρα τελευταία όμως η Ρουμπίνη ντύνεται στα μαύρα. Νέο κόλλημα αυτό, και καθόλου δε μου αρέσει. Μα ούτε μια στάλα χρώμα; Λίγο μοβ; Λίγο ροζ;

«Πού πας πάλι, παιδί μου, σαν καρακάξα ντυμένη;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Η Ρουμπίνη κάτι μουρμούρισε και εξαφανίστηκε. Ο μπαμπάς μούτρωσε, η μαμά γέλασε κι εγώ έμεινα με την απορία. Τι είναι ροκ;

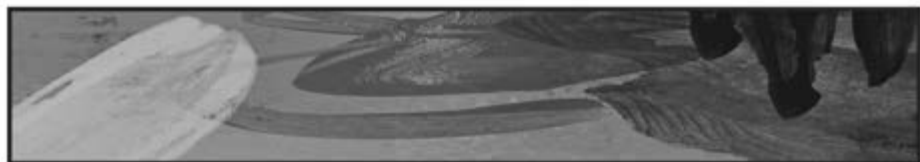
Το κορίτσι που κλείνεται στο δωμάτιο δεν παίζει πια μαζί μου. Την Κυριακή που βαριόμουν της ζήτησα να παίξουμε ένα επιτραπέζιο. Ό,τι ήθελε εκείνη.

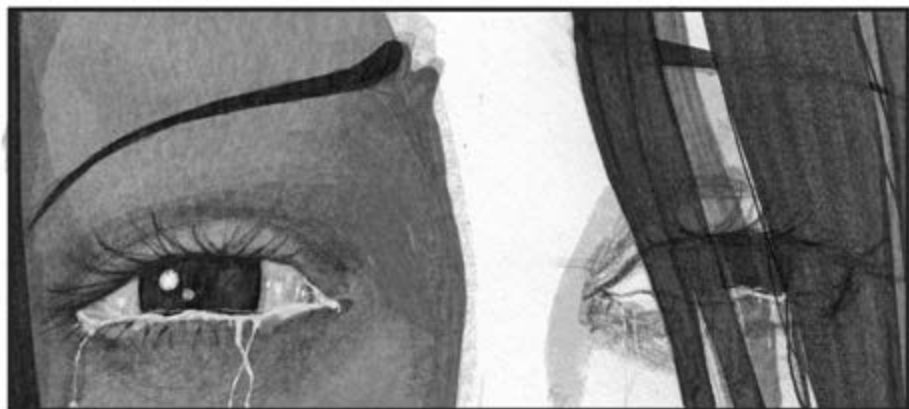
«Σμαράγδα, δεν έχω κέφι για παιχνίδια» μούγκρισε.

«Και για τι έχεις;» ρώτησα.

«Για τίποτα!» απάντησε και έφυγε τρέχοντας.

Τι της είπα και έβαλε τα κλάματα δεν κατάλαβα. Μια απλή ερώτηση έκανα. Δεν ήθελα να τη στεναχωρήσω όπως εκείνη έμενα. Που δε μου δίνει πια καθόλου σημασία.

Ανησυχώ. Μήπως αγαπάει πιο πολύ τη Μελίνα και την Έρση από μένα; Γιατί όλο μαζί τους θέλει να είναι. Με τις φίλες της. Ή με έναν Λεωνίδα. Μιλά για κείνον και κάνει όπως εγώ όταν τρώω σοκολάτες. Έχω ακούσει πολλά γι' αυτό τον τύπο. Όταν πήγαινε στο δημοτικό, είχε φίλους όλο το σχολείο. Τριακόσια παιδιά! Η Ρουμπίνη το έλεγε στη μαμά μας μαζί με την Ιστορία. Αποκλείεται να πέφτω έξω. Ο ίδιος είναι.

Καμιά φορά, όμως, με καταδέχεται, και τότε είναι σαν να τρώω τρεις σοκολάτες μαζί. Όπως την προ-προπερασμένη Τρίτη, που με πήρε αγκαλιά και με γαργάλησε όπως παλιά. Μου έφτιαξε και γαλλική κοτσίδα. Την κάνει τέλεια.

«Κέφια σήμερα, βλέπω» είπε η μαμά, και τότε η αδελφή μου παρεξηγήθηκε ξανά. Και με παράτησε και κλείστηκε στο δωμάτιό της. Μα δεν καταλαβαίνω τι παθαίνει. Σαν βρύση κάνει. Πότε με κρύο και πότε με ζεστό νερό. Στεναχωριέμαι πολύ που με αποφεύγει. Έχω ένα τέλειο σχέδιο για μας τις δυο και δεν προλαβαίνω να της το πω.

Βάζω διάφορα στο μυαλό μου. Μήπως τα έχει πάρει μαζί μου; Γιατί κι εγώ, για να λέμε την αλήθεια, δεν είμαι και κανένα αγγελούδι. Είπαμε, μικρή αδελφή είμαι. Μήπως θυμήθηκε που της δάγκωσα το πόδι όταν πήγαινα στα νήπια; Μήπως μυρίστηκε πως εγώ έσπασα το άρωμα

της μαμάς και τζάμπα έφαγε την τιμωρία; Μήπως κατάλαβε τα κόλπα μου στα επιτραπέζια; Σιγά τα αυγά, δηλαδή. Ένα δυο κουτάκια το πολύ μετακινώ τα πιόνια μου. Τι συμβαίνει στο κορίτσι που κλείνεται στο δωμάτιο;

Κάτι παράξενο συμβαίνει στη Ρουμπίνη. Κλείνεται συνεχώς στο δώματιό της, δε μιλά, δεν παίζει. Αγνώριστη έχει γίνει. Η Σμαράγδα ανησυχεί. Είναι σίγουρη πως η αδελφή της έχει άσχημα μπλεξίματα. Όλα τα στοιχεία που κατάφερε να συγκεντρώσει εκεί οδηγούν. Δυστυχώς είναι αρχηγός ολόκληρης συμμορίας. Είχε από μικρή το «μικρόβιο».

Η Σμαράγδα δεν μπορεί να αφήσει την αδελφή της μόνη. Βάζει τα δυνατά της και καταφέρνει να γίνει και εκείνη μέλος. Τι ετοιμάζουν άραγε; Ποιος θα είναι ο στόχος;

Ένα αγόρι χωρίς κιθάρα, μια μικρή αδελφή και μια μεγάλη θα συναντηθούν σε μια συναυλία γεμάτη δράση και περιπέτεια.

ISBN: 978-618-03-3970-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83970

metaixmio.gr